HÖSTSEJD.

Var stilla, var tyst och vänta,
Vänta på vilddjuret, vänta på varslet som kommer,
Vänta på undret, vänta på undergången som kommer
När tiden har mist sin sälta.
Det svävar med släckta stjärnor lågande skär förbi.
Det kommer i gryningen eller i skymningen.
Dagen och natten är inte dess tid:
När solen går i mull och månen i sten skall det komma
Med släckta stjärnor på kolnade skepp . . .
Då skall de blodmärkta portarna öppnas för allt som är möjligt.
Då skall de blodlösa portarna stängas för alltid.
Marken skall fyllas av osedda steg och luften av ohörda ljud,
Städerna störta punktligt som klockslag
Öronens snäckor skall sprängas som djupt ner i vattnet
Och tidens omätliga saktmod förevigas
Djupt in i döda blickar, i domnande ljus
Av undret som snuddar förbi deras hus.
Var stilla, var tyst och vänta,
Andlöst tills gryningen öppnar sitt öga och andlöst tills
skymningen sluter sin blick.

GUNNAR EKELÖF.